

Tres poetes nord-

Paul Zimmer

What Zimmer would be

Què volia ésser Zimmer

Quan em preguntaven, contestava,

«Vull ser metge».

Això és semblant a

Quan un nen diu,

«Vull ser capellà»,

O

«Vull ser mag»,

Això és estendre

Les mans, les vibracions,

El conill dins el barret,

O el cos dins el calze,

La cura de la malaltia

I la resurrecció.

«Fet i fet, sou tots millors»,

Jo deia

Al veïnat ferit

Mentre lluitàvem a guerres mundials

Pels llocs lliures d'Ohio.

«Fet i fet, sou tots millors»

I s'aixecaven

Per lluitar de nou.

Però llavors

Vaig veure la meva tia morir lentament de càncer

I un home destrossat per un cotxe.

Des de sempre he volgut

Ser poeta,

Això és, com pots veure, gairebé

El mateix que dir,

«Vull ser metge»,

«Vull ser capellà»,

O

«Vull ser mag».

Des de sempre, i sense adonar-me'n,

He volgut ser poeta.

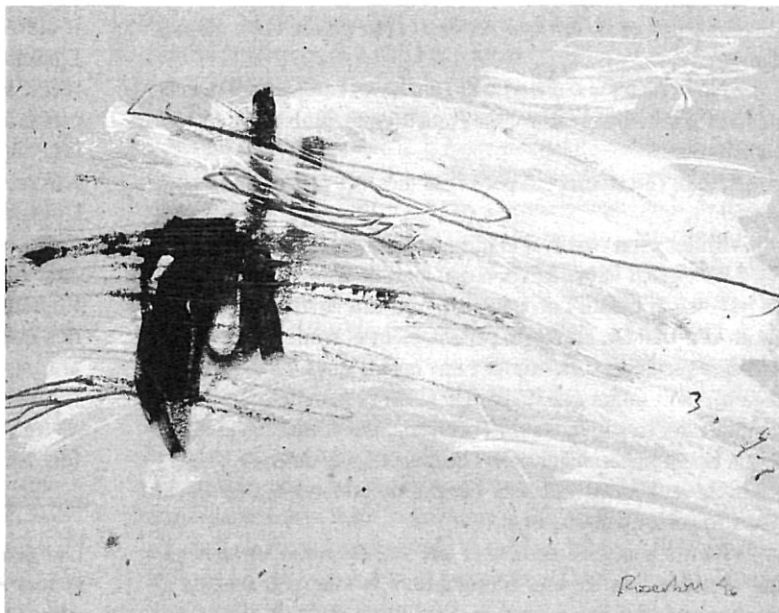
Fet i fet, sou tots millors.

Comentari.— Voldria fer algun comentari sobre la manera com vaig fer el poema «Què voldria ésser Zimmer». Hi ha un període en què els nens comencen a preguntar-se l'un a l'altre «Què seràs quan siguis gran?». Aquest assumpte esdevé encara més seriós quan els pares i els mestres els demanen el mateix. Mai no vaig ésser gaire bo en els estudis. Recordo que força sovint les monges deien als meus pares que jo era un somniador i que aquesta era la raó per la qual jo no progressés a l'escola.

Jo creia que ésser un somniador era una bona cosa. De fet, encara ho sóc. Però durant tot aquell temps em representà un problema. Mentre aprenia dels meus errors, la pregunta em continuava turmentant. Què faria amb la meva vida? Vaig trobar una manera de fer callar els qui em preguntaven això. Sempre els contestava que volia ésser metge. Aquesta resposta impressionava tothom i, normalment, cloïa la conversa. Però jo, de fet, mai no la vaig saber.

Vaig fer aquest poema com a record d'aquell temps. Et serà d'ajuda conèixer un parell de coses relacionades amb la simbologia del poema. Mentre jo creixia a Ohio, el món patia la Segona Guerra Mundial. Els nens del meu barri i jo imitàvem el món tot jugant a guerra. Fèiem dos bàndols i ens lliuràvem a grans batalles amb les nostres pistoles de joguina. En aquests jocs, jo sempre feia de metge perquè... bé, jo seria metge. Alguns símbols d'aquesta experiència surten a la meitat del poema. La raó per la qual dic que vull ser capellà o mag és que aquestes eren dues de les professions cabdals que figuraven, durant la meua infantesa, a la llista de possibles carreres. Sens dubte, mai no vaig saber que volia ser poeta. De fet, segons ho recordo, dubto que sabés què era un poeta. Estic content, ho vaig descobrir. Crec que vaig tenir, inconscientment, delers primerencs vers la meua professió. De tot això, en tractava el meu somni.

P.Z.



americans

Traduccions de CLARA BATISTA

Linda Pastan

September

Setembre

plovia en el meu somni
i al matí els camps eren rellents

Vaig somniar en l'artilleria
del brogit dels cavalls

al matí els camps eren coberts
de brocs i fulles

com després d'una batalla
o d'un viatge inesperat

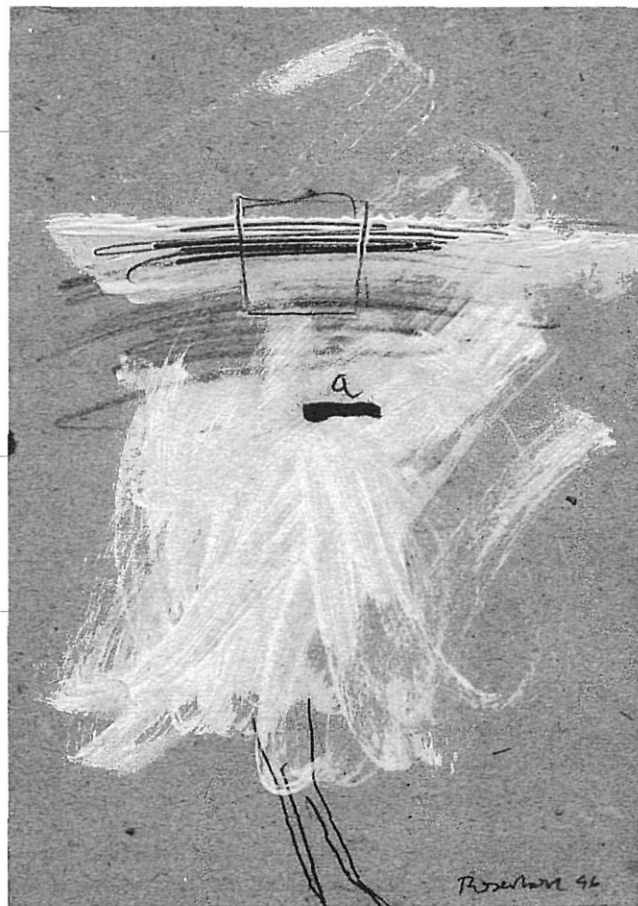
Durant l'estiu vaig dormir
somniava que plovia

al matí els camps eren rellents
havia arribat la tardor

Cementari.— Què són els somnis? ¿Els inventem nosaltres o ens inventen ells? Sempre porto els meus somnis amb mi, em persegueixen com si fossin esdeveniments reals, i potser ho són. En aquest sentit, suposo que els somnis poden donar vida a les coses. En aquest poema he assajat de tractar aquest fet fortuït i sovint il·lògic. Estic gairebé segura que diries que vaig somniar pluja perquè en vaig sentir el soroll, fins i tot a través del meu somni i que a vegades sembla com si una sola nit separés l'estiu de la tardor. Però desitjo que el meu petit poema enclogui quelcom de més misteriós, fins i tot una mica perillós. El vaig escriure en un dia, entre son i son –en la semiconsciència. El poema m'hi empenyia.

L.P.

Poetspeak. A selection by Paul B. Janeczko.
Colhier Books, New York, 1981



Gregory Corso

I met this guy who died

Vaig conèixer aquell xicot que morí

Ens divertíem
ràpidament els bars
esdevingueren els nostres amics

Ell volia que li expliqués
què era la poesia
li vaig dir

Una nit d'alegre embriaguesa
El vaig dur a casa perquè conegués el meu nadó
Una gran malenconia l'aclaparà
«Oh Gregory» xiuxiuejà tristament
«criaràs una cosa per morir»

Comentari.— El títol és allò que jo en dic classe alta perquè ¿Vaig conèixer un xicot que havia mort i ressuscitat, o vaig trobar un xicot que morí després de conèixer-lo? Els títols són tan importants en poesia.

Ell em digué la veritat –xocant, cert, però era una forta descàrrega sincera. Quan ell em demanà que li digués què era la poesia, i jo dic:

Li vaig dir

És suficient –no havia de donar detalls–, si no m'altava el poema. Els poemes són millors fets de manera ràpida, punxant, elegant i expressiva. Et poden ajudar a entendre alguna cosa que abans no entenes –poden il·luminar l'esperit amb beutats i horrors oblidats per molt temps.

La poesia és un vertader regal de Déu a la humanitat, també és el contrari de la hipocresia.

G.C